

יחד, בטוב וברע

בחודש הבא נחגוג בר מצווה לנסיבות הביטחוניות שמייחדות את "עוטף עזה". בשנים הללו התרחשו שני תהליכים סותרים: מצד אחד, איום הטרור הלך והתעצם ומנגד, צמחנו בכל ממד ובכל מדד. למרות התנאים הבלתי רגילים, אנחנו קולטים לכל הישגים, אנחנו מעדכנים את אורחות חיינו, אנחנו נחלצים מהמשבר הכלכלי העמוק, החקלאות מבוססת, התעשייה עושה חייל, אנחנו מטפחים עסקים קטנים. מוסדות החינוך, ההשכלה, הפנאי והרווחה שלנו מתחזקים ומרחיבים פעולתם, אנחנו מקפידים בכבודה של הסביבה הטבעית בה אנחנו חיים ומחפשים את החיבור הראוי שלנו אל תרבות ישראל. אנחנו דבקים בעקרונות הדמוקרטיה והצדק החברתי ואיננו מוותרים על החלום לחיות חיים של שלום עם השכנים.

איננו מדחיקים את האתגרים המיוחדים שעומדים מולנו אבל גם איננו נותנים לתחושות הטבעיות של חשש, איום ותסכול להציף אותנו. אנחנו מאד מציאותיים בהבנת מציאות חיינו, דבר שמאפשר לנו לאתר נקודות טעונות שיפור ולפעול למען הרווחה הנפשית של ילדים ומבוגרים, לאמן את צוותי החירום וצוותי ההתערבות ולשמור על כשירותם, לחזק את רשתות התמיכה הקהילתיות ולהכין את עצמנו מנטאלית ליום פקודה.

למרות שהטרור נכשל במשימתו לערער את שמחת החיים שלנו, עלינו לשאול את עצמנו, שוב ושוב, האם אנחנו מעריכים נכונה את מכלול המשמעויות שיש להסיק, הן לנוכח שנות האיום שעברו והן בתוקף הידיעה שהסיכוי לשינוי משמעותי לטובה בזמן הנראה לעין אינו גבוה?

אנחנו שואלים את עצמנו: איך מושפעים ילדים ונערים שכל חייהם מתקיימים בסביבה אלימה? מה השלכות העומק של איום מתמשך, משמעותי ובלתי ניתן לחיזוי על בעלי עסקים, מנהלי הארגונים והישובים ועל חייהם של משפחות ושל בודדים? בהקשר לאיום הכרוני ששמו "הטרור", אלו דפוסי חשיבה חדשים עלינו לאמץ? מה עלינו לזנוח? האם יש לשים סייגים למוחלטות בה אנחנו תופסים את מחויבותנו לאחיזה במקום? אלו משימות עלינו להוביל בחברה הישראלית על מנת שנמקם את היותנו בצד התורם, המחזק? איך – במציאות מורכבת אנו מקיימים חיים בעלי משמעות ותוכן?

לצד התהליך האסטרטגי שנקיים בחודשים הקרובים ואשר יתמקד בחלוקת התפקידים והמשימות בין המועצה, הישובים והתושבים, לקחנו על עצמנו לקיים בירור עומק של נסיבות החיים שמיוחדות לנו ולשכנינו לקו העימות הדרומי ונעמיק בדרכי ההתמודדות הראויות. לא נטיח את המשמעויות המיוחדות של מציאות חיינו, אבל נמשיך להיות אחראיים להעצמת מפעל ההתיישבות בשער הנגב, בשערי עזה, מפעל שנמצא כיום בעיצומו של העשור השמיני לקיומו.

אלון